

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/25/2013
Identifikačné číslo spisu:	4012201068
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4012201068.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu EUROTEx SR Bratislava, s.r.o., so sídlom v Topoľčanoch, Pod Kalváriou 2103, zastúpeného Advokátskou kanceláriou AKMG, s.r.o., advokát so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná 6A, proti žalovanému Okresný úrad Nitra, so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda 69, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. septembra 2012, č. KSUNR-2012-652-003, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 3. júla 2013, č.k. 15S/100/2012-116, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 3. júla 2013, č.k. 15S/100/2012-116, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Rozsudkom z 3. júla 2013, č.k. 15S/100/2012-116 Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného z 27. septembra 2012, č. KSUNR-2012-652-003. Týmto napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Topoľčany (ďalej len „stavebný úrad“) zo 4. júna 2012, č. 2012/Výst.00568-Čč. O uložení pokuty vo výške 10 000 € podľa § 106 ods. 3 písm. a/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) (ďalej len „stavebný zákon“).

Vysporiadajúc sa s námietkami žalobcu, konkrétne, že

1) stavebné práce nad rozsah ohlásenia zo 17. mája 2011 (§ 54, § 55 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona) nevykonával on, ale nájomca - spoločnosť MANTRA SLOVAKIA, s.r.o. na základe nájomnej zmluvy z 28. novembra 2011, hoci nájomca vedel o všetkých skutočnostiach, vrátane, že budova je národnou kultúrnou pamiatkou a akékoľvek ďalšie stavebné úpravy vyžadujú súhlasné stanoviská pamiatkového úradu, ako aj povolenie stavebného úradu;

2) hoci by mohol zodpovedať za neumožnenie výkonu štátneho stavebného dohľadu (§ 100 písm. a/

stavebného zákona), súčinnosti z jeho strany zabránila dlhodobá pracovná neschopnosť jediného konateľa žalobcu, trvajúca aj v dňoch výkonu štátneho stavebného dohľadu;

3) žalovaný pri svojom rozhodovaní vychádzal z nespoľahlivo zisteného skutkového stavu;

4) nie je zrejmé, z akých skutočností stavebný úrad a žalovaný vychádzali pri určení výšky uloženej pokuty, ktorá je podľa žalobcu absolútne nedôvodná a neprimeraná;

dospel krajský súd k záveru, že im nemožno priznať relevanciu a že napadnuté rozhodnutie, ako aj postup žalovaného, ktorý jeho vydaniu predchádzal, sú v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k prvej námietke krajský súd poukázal na skutočnosť, že stavebné práce boli vykonávané i mimo prenajatých priestorov, a to aj napriek riadne doručenému (15.2.2012) rozhodnutiu stavebného úradu zo 7. februára 2012, č. 2012/Výst.00568-K/3 o pozastavení všetkých stavebných prác na stavbe, ktoré sú nad rámec prijatého ohlásenia č. 2011/Výst.03976-K.

K druhej námietke krajský súd uviedol, že výkon štátneho stavebného dohľadu nevyžadoval prítomnosť konateľa žalobcu, bolo potrebné priestory budovy sprístupniť, čo mohol urobiť aj iná poverená osoba, o čom bol stavebným úradom poučený. Navyše, ako krajský súd zistil z predloženého potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti, konateľ žalobcu mal povolené vychádzky v čase od 9.00 do 10.00hod. a od 14.00 do 16.00 hod.. Súčasne krajský súd poukázal, že v každom z oznámení o nariadení štátneho stavebného dohľadu (na 3.2.2012 a na 21.2.2012) bol žalobca opakovane vyzývaný na pozastavenie všetkých stavebných prác na stavbe, ktoré sú nad rámec prijatého ohlásenia č. 2011/Výst.03976-K.

Krajský súd z obsahu spisu dospel k záveru, že žalobca si musel byť vedomý prebiehajúcich stavebných prác na budove v jeho vlastníctve, preto mal za to, že stavebný úrad, ako aj žalovaný správne vyvodili jeho zodpovednosť, pričom uloženú pokutu jasne a zreteľne odôvodnili. Poukázal tiež na to, že vzhľadom na maximálnu možnú pokutu za delikt, ktorý je žalobcovi kladený za vinu 165 969,50 €, rozhodne nemožno namietat' jej neprimeranosť a neadekvátnosť.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti tomuto rozsudku odvolanie žalobca a domáhal sa jeho zmeny tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania, ktorú vyčíslil a špecifikoval.

Odvolanie žalobca založil na tvrdení, že krajský súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), pričom súčasne v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a účastníkovi bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Vo vzťahu k skutkovému stavu veci žalobca v zásade zopakoval tvrdenia obsiahnuté v jeho starších podaniach, či už v žalobe, alebo v odvolaní podanom v rámci stavebného konania.

Namietol, že krajský súd sa pri zisťovaní skutkového stavu veci obmedzil len na obsah napadnutého rozhodnutia, neberúc do úvahy námietky a tvrdenia žalobcu obsiahnuté v žalobe, pričom z rozsudku nie je zrejmé, ako sa s nimi vysporiadal. Za najdôležitejšie označil žalobca namietané zistenie, že sú vo vzťahu k nemu splnené všetky predpoklady pre vyvodenie deliktuálnej zodpovednosti za delikt, ktorý sa mu kladie za vinu. Zdôraznil najmä skutočnosť, že hoci je vlastníkom dotknutej budovy, nedopustil sa protiprávneho konania, resp. nekonania, pričom je potrebné, aby žalovaný, resp. stavebný úrad riadne zistili, ktorý z okruhu subjektov vymenovaných v § 106 stavebného zákona skutočne za protiprávne konanie v tu prejednávanej veci zodpovedá. V tejto súvislosti opätovne poukázal na to, že stavebné úpravy vykonával nájomca na základe nájomnej zmluvy z 28. novembra 2011, ktorý sa ku konaniu kladenému za vinu žalobcovi priznal. Dodal, že on sám je poškodeným subjektom, na dané práce nikdy

nedal súhlas, boli realizované bez jeho vedomia. Závery krajského súdu, že žalobca vedel o realizovaných stavebných úpravách preto podľa žalobcu nemajú oporu v predložených a vykonaných dôkazoch. Stavebníkom, podľa žalobcu, v prejednávanej veci je výlučne nájomca - MANTRA SLOVAKIA, s.r.o. (§ 59 ods. 1 písm. a/ stavebného zákona, § 58 ods. 2 a § 139 ods. 1 stavebného zákona).

Žalobca ďalej poukázal, že krajský súd sa vo svojom rozsudku vôbec nezaoberal namietaným porušením § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), spočívajúci v tom, že na ústnom pojednávaní konanom 9. mája 2012 stavebný úrad prítomnému žalobcovi nevydal zápisnicu o tomto úkone. Zápisnica bola žalobcovi zaslaná až na jeho urgenciu 28. júna 2012, t.j. posledný deň lehoty na podanie odvolania. Týmto postupom žalovaného mala byť žalobcovi sťažená účinná obrana v konaní pred správnym orgánom.

Napokon žalobca namietal výšku uloženej pokuty, pri ktorej podľa neho absentuje uvedenie konkrétnych podkladov pre jej určenie. Dodal, že ak krajský súd poukázal na porušenie podmienky vyplývajúcej zo záväzného stanoviska Krajského pamiatkového úradu v Nitre (ďalej len „pamiatkový úrad“) z 30. decembra 2011 tým, že historické opлотenie vily nebolo ponechané bez stavebných zásahov. Zdôraznil, že konanie vo vzťahu porušenia tejto podmienky bolo predmetom samostatného konania pred pamiatkovým úradom, ktoré konanie bolo rozhodnutím zo 17. januára 2013 č. KPUNR-2013/83-3/414/Gaz zastavené. Krajskému súdu vytkol, že túto skutočnosť nebral na vedomie.

Celkovo mal žalobca za to, že krajský súd len prevzal argumentáciu žalovaného bez toho, aby sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal s argumentmi žaloby. Absencia náležitého odôvodnenia súčasne podľa žalobcu zakladá vadu konania majúcu za následok odňatie možnosti konať pred súdom vo vzťahu k žalobcovi.

Žalovaný využil svoje právo na písomné vyjadrenie sa k podanému odvolaniu. V plnom rozsahu sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu a poukázal tiež na vyjadrenie k žalobe, v ktorom sa bol vyjadril k žalobným námietkam. Žiadal rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu potvrdiť.

Dodal, že sankcie za protiprávne konanie podľa § 106 stavebného zákona, na rozdiel od priestupkov podľa § 105 stavebného zákona, sa zakladajú na princípe objektívnej zodpovednosti, t.j. pre vyvedenie zodpovednosti nie je potrebné dokazovať zavinenie. Postačuje, aby boli naplnené požiadavky protiprávnosti konania a znaky skutkovej podstaty vymedzenej v zákone, čo v tu prejednávanej veci bolo podľa žalovaného naplnené.

Vo vzťahu k námietke sťaženia účinnej obrany tým, že žalobcovi mala byť odopretá zápisnica z ústneho pojednávania konaného 9. mája 2012, žalovaný uviedol, že na pojednávaní žalobca zápisnicu nežiadal rovnako, ako to nerobil pri žiadnom z predchádzajúcich pojednávaní. Žalovaný uviedol, že po tom, ako žalobca o zápisnicu písomne listom z 25. júna 2012 požiadal, bola mu táto obratom zaslaná. Poukázal na to, že z § 22 správneho poriadku mu takáto povinnosť nevyplýva. Žalovaný sa tiež odvolal na obsah zápisnice z tohto pojednávania, ktorú žalobca osobne podpísal a z ktorej vyplýva, že tento bol oboznámený s podkladmi rozhodnutia, mal možnosť sa k nim a všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu vyjadriť a navrhnúť dôkazy, ako aj podávať návrhy.

Poukazujúc tiež na obsah rozsudku krajského súdu žalovaný zdôraznil skutočnosť, že zo strany žalobcu nejde o prvé porušenie zákona, pričom v minulosti už bol sankcionovaný pokutami, ktoré však nevedli k jeho náprave. Tieto skutočnosti žalobca nepoprel, ani nespóril. Žalovaný tiež poukázal na to, že po doručení napadnutého rozhodnutia (10.10.2012) požiadal o možnosť úhrady uloženej pokuty v splátkach (12.10.2012), ktorej nebolo vyhovené, a žalobca pokutu uhradil v plnej výške 7. novembra 2012, t.j. asi mesiac pred podaním žaloby.

Za nepravdivé, opäť s odvolaním sa na konkrétnu časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, označil žalovaný tiež tvrdenie žalobcu, že sa krajský súd nezaoberal námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu zo strany žalovaného a stavebného úradu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Z predloženého spisového materiálu vrátane administratívneho spisu a podaní navrhovateľa najvyšší súd zistil, že navrhovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie proti rozhodnutiu stavebného úradu o uložení pokuty podľa § 106 ods. 3 písm. a/ vo výške 10 000 € z dôvodu, že žalovaný svojím protiprávnym správaním naplnil skutkovú podstatu podľa § 106 ods. 3 písm. a/ stavebného zákona, ako aj § 106 ods. 1 písm. a/, c/, § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona v spojení s § 54 a § 55 ods. 2 písm. c/ stavebného zákona, § 100 stavebného zákona, § 102 ods. 2 stavebného zákona, § 54 a § 55 ods. 1 v spojení s § 32 a 39a stavebného zákona.

Najvyšší súd sa oboznámil s rozsudkom krajského súdu, ktorý preskúmal z hľadiska a rozsahu odvolacích námietok žalobcu, za týmto účelom konfrontoval zistenia krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozsudku s obsahom administratívneho spisu a podaní žalobcu v konaní pred súdom. Dospel k záveru, že krajský súd vec skutkovo a právne posúdil správne, jeho závery zodpovedajú logike a vychádzajú z obsahov spisov. Majúc jeho rozhodnutie vo výroku za vecne správne a stotožniac sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku, ho najvyšší súd potvrdil (§ 219 ods. 1, ods. 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP), pričom však považuje za potrebné spresniť a doplniť niektoré zo záverov krajského súdu, tiež s ohľadom na obsah podaného odvolania.

K otázke zodpovednosti za delikt kladený žalobcovi za vinu najvyšší súd uvádza nasledovné.

Pojem správny delikt nie je v slovenskom práve zadefinovaný. Ide o početnú skupinu činov, ktoré majú spoločné, že ide o protiprávne konanie, ktorého znaky sú uvedené v zákone, za ktoré orgán verejnej správy, resp. správny orgán ukladá sankcie ustanovené administratívno-právnou formou. Všeobecnými

pojmovými znakmi správneho deliktu sú:

- a) konanie,
- b) protiprávnosť,
- c) sankcionovateľnosť,
- d) zodpovedná osoba,
- e) zavinenie - okrem prípadov konštrukcie zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie,
- f) ustanovenie znakov deliktu priamo zákonom.

Z hľadiska právnej teórie, ale i praxe môžeme správne delikty členiť na:

1. priestupky,
2. iné správne delikty fyzických osôb postihované na základe zavinenia,
3. správne delikty právnických osôb a fyzických osôb postihované bez ohľadu na zavinenie,
4. správne disciplinárne delikty,
5. správne poriadkové delikty.

Z jednotlivých znakov deliktu kladenému mu za vinu namietal žalobca otázku zavinenia, ktoré mu podľa jeho názoru nemožno pripísať, pretože išlo o zavinené konania nájomcu dotknutej stavby - spoločnosti MANTRA SLOVAKIA, s.r.o..

Zavinenie je vnútorný psychický vzťah páchatel'a k protiprávnemu konaniu a k jeho následkom, môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že deliktuálna spôsobilosť právnickej osoby, na rozdiel od fyzickej osoby, sa logicky nezakladá na vôľovej a intelektuálnej zložke v čase spáchania správneho deliktu, ale sa spája s jej vznikom a existenciou. Preto zákon spravidla rozlišuje priestupky a iné správne delikty, ktorých páchatel'om je fyzická osoba a pri ktorých sa vyžaduje existencia zavinenia, a iné správne delikty fyzických osôb (zvyčajne podnikateľov) a právnických osôb, pri ktorých je deliktuálna zodpovednosť vyvodzovaná bez ohľadu na zavinenie. Postačuje, že takáto osoba sa dopustila, resp. opomenula, konanie, ktoré osebe, alebo (aj) jeho následok je v rozpore so zákonom (protiprávnosť konania) a naplňa znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu v zmysle zákona (sankcionovateľnosť; zákonná definícia daného správania ako deliktu). Zavinenie a vina sú pritom obsahovo rozličné pojmy, kedy zavinenie môže tvoriť súčasť viny za spáchaný iný správny delikt, t. j. to, že je iný správny delikt kladený za vinu subjektu, neznamena, že mu možno pripísať zavinenie (ide o prípad iných správnych deliktov postihovaných bez ohľadu na zavinenie).

V tu prejednávanej veci je protiprávnym správaním vykonávanie stavebných úprav na stavbe vlastnícky patriacej žalobcovi, a to nad rozsah ním podaného ohlásenia stavebných úprav „Budovy lekárne súp.č. 667“ zo 17. mája 2011, č. 2011/Výst.03976-K. Žalobca sa opakovane bráni poukazom na to, že stavebné úpravy tvoriace objektívnu stránku deliktu vykonával nájomca MANTRA SLOVAKIA, s.r.o., s ktorým 28. novembra 2011 žalobca uzavrel nájomnú zmluvu, obsahujúcu tiež súhlas na stavebné úpravy a výslovné uvedenie, že budova lekárne je pamiatková budova a z tohto dôvodu stavebné úpravy podliehajú prísnejšiemu režimu. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že osobou zodpovednou za delikt kladený mu za vinu je v zmysle § 58 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. a/ a § 139 ods. 1 stavebného zákona práve nájomca, ktorý stavebné práce realizoval nad rozsah existujúceho ohlásenia bez toho, že by si na stavebné práce nad jeho rozsah zadovážil potrebné rozhodnutia.

Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že stavebný úrad a ani žalovaný nemali dôvod pochybovať o identite stavebníka, za ktorého považovali žalobcu. Tento, hoci stavebné úpravy sám nerealizoval, podal ohlásenie stavebných úprav „Budovy lekárne súp.č. 667“ zo 17. mája 2011, č. 2011/Výst.03976-K, ako aj neskôr 14. februára 2012 ohlásenie zmeny v užívaní stavby a žiadosť o jej povolenie, ku ktorým vo vlastnom mene získal potrebné stanoviská.

Súčasne najvyšší súd považuje za rozporné tvrdenie žalobcu, že nájomnú zmluvu spoločnosti MANTRA SLOVAKIA s.r.o. vypovedal hneď, ako zistil, že táto svojím konaním poškodzuje budovu vlastnícky patriacu žalobcovi. Z obsahu administratívneho spisu, vyplýva, že najneskôr 24. januára 2012 bolo

žalobcovi doručené oznámenie o nariadení štátneho stavebného dohľadu na 3. februára 2012 z dôvodu podozrenia prekročenia ohlásených stavebných úprav obsahujúce tiež výzvu na okamžité zastavenie všetkých prác. Žalobca, ktorý sa takto dozvedel, že na jeho majetku pravdepodobne dochádza k činnosti s vysokým rizikom vzniku škody, na toto oznámenie reagoval emailom z 2. februára 2012, ktorým požiadal o preloženie termínu štátneho stavebného dohľadu.

O tom, že budova je prenajatá, žalobca stavebný úrad informoval až 7. marca 2012. Nájomnú zmluvu žalobca vypovedal 22. mája 2012, t.j. 5 mesiacov po tom, ako sa od stavebného úradu o prebiehajúcich stavebných úpravách majúcich potenciál spôsobiť mu závažné škody, dozvedel. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, stavebné práce napriek opakovaným výzvam na ich zastavenie pokračovali.

Preto neobstoí tvrdenie žalobcu, že o stavebných prácach nevedel a nemá s nimi nič spoločné. Paradoxne, správanie žalobcu a jeho postoj k opakovane nariaďovanému štátnemu stavebnému dohľadu, výzvam a následne aj rozhodnutiu na zastavenie všetkých stavebných prác malo negatívny dopad aj na jeho majetkovú sféru, kedy jeho pasivitou a faktickým ignorovaním upozornení stavebného úradu boli spôsobené škody na budove, ktorá je kultúrnou pamiatkou, v rozsahu, kedy boli znalcom vyslovené obavy ohľadom bezpečnosti budovy.

Námietka absencie zavinenia je v prejednávanej veci, ako poukázal aj žalovaný, irelevantná. Rovnako je irelevantná aj možná zodpovednosť MANTRA SLOVAKIA, s.r.o., ktorá môže byť predmetom samostatného konania. Vývodenie alebo nevyvodenie administratívnoprávnej zodpovednosti voči tomuto subjektu však nemôže mať vplyv na postavenie žalobcu.

Čo za týka žalobcom tvrdenej potreby existencie kauzálneho nexu medzi konaním (výlučne) žalobcu a následkom, najvyšší súd poukazuje na to, že konanie zo strany žalobcu spočívajúce v nekonaní v primeranej lehote po tom, ako sa dozvedel, že na budove v jeho vlastníctve prebiehajú nepovolené stavebné práce majúce škodlivý potenciál, dostačuje pre vyvodenie žalobcom požadovanej príčinnej súvislosti. Jeho zodpovednosť za škodlivý následok je daná tým, že ako vlastník pamiatkovo chránenej stavby po tom, ako bol zo strany stavebného úradu upovedomený o potrebe a dôvodoch nariadenia štátneho stavebného dohľadu a ako bol vyzvaný na zastavenie všetkých stavebných prác na budove oznámením doručeným mu 24. januára 2012, neurobil nič, aby tieto stavebné práce boli ukončené a zjednaná náprava. Je pritom úplne irelevantné, či stavebné práce realizoval žalobca sám, alebo ich realizoval nájomca.

Pokiaľ sa žalobca bráni tvrdením, že je poškodenou osobou, pretože jednak mu bola uložená pokuta, ktorou mal byť sankcionovaný nájomca budovy, a jednak jemu ako vlastníkovi budovy vznikla škoda, najvyšší súd poukazuje, že tieto skutočnosti nie sú a nemôžu byť predmetom konania v správnom súdnictve, nemajú vplyv na posudzovanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, pretože ide o čisto občianskoprávny vzťah medzi žalobcom a MANTRA SLOVAKIA, s.r.o..

Vo vzťahu k námietke žalovaného, že neskorým poskytnutím rovnopisu zápisnice z ústneho pojednávania konaného 9. mája 2014 mu bola sťažená účinná obrana voči prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu cestou kvalifikovaného odvolania, najvyšší súd uvádza, že táto skutočnosť nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Je to jednak z dôvodu, že žalobca bol na tomto pojednávaní osobne prítomný a mohol si sám pre vlastnú potrebu vyhotoviť zápisy a odpisy z prednesov a predložených dokumentov, ale tiež, že sám o rovnopis zápisnice požiadal písomne (v zápisnici jeho žiadosť nie je zaznamenaná ani v dodatku pri podpise konateľa žalobcu) až listom z 25. júna 2012, na čo stavebný úrad promptne reagoval a žiadanú zápisnicu poslal.

Najvyšší súd tu poukazuje na § 250i ods. 3 OSP, v zmysle ktorého súd pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V konaní pred správnym orgánom nebola preukázaná vada v jeho postupe podľa § 23 správneho

poriadku tvrdená žalobcom. Navyše, vzhľadom na uvedené skutočnosti by ani prípadné opomenutie stavebného úradu v tomto smere nevedlo k žalobcom tvrdým následkom, t.j. k takému sťaženiu postavenia účastníka správneho konania, že by bolo namieste považovať rozhodnutie vydané v takom konaní za nezákonné len na jeho základe.

Vo vzťahu k namietanej výške pokuty 10 000 € a nedostatkom v jej odôvodnení považuje najvyšší súd v prvom rade upozorniť žalovaného, že zaplatenie pokuty, resp. ústretové správanie žalobcu v tomto smere, hoci neobvyklé, nemožno chápať za prejav súhlasu s uloženou pokutou. Aj keby v čase podania žiadosti o možnosť zaplatenia pokuty v splátkach, ako aj v čase jej úhrady žalobca zvažoval podanie žaloby podľa § 247 a nasl. OSP, táto zo zákona nemá odkladný účinok vo vzťahu k vykonateľnosti rozhodnutia, pričom neskoré zaplatenie uloženej pokuty by mohlo mať pre žalobcu ďalšie negatívne následky.

Napriek tomu však má najvyšší súd za to, že námietka žalobcu vo vzťahu k výške pokuty a odôvodneniu výšky uloženej pokuty je nedôvodná a neurčitá, keďže v prvom rade len všeobecne namieta jej neadekvátnosť a neprimeranosť. V podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu tieto dôvody doplnil o námietku voči odôvodneniu rozsudku krajského súdu v tejto časti, kedy žalobca namietol, že krajský súd na jednej strane pripustil zodpovednosť aj nájomcu za správny delikt kladený žalobcovi za vinu, avšak primerane k tomu neznižil uloženú pokutu a ďalej prevzal argumentáciu žalovaného.

Najvyšší súd má za to, že žalobca žiadnym z jeho tvrdení nevyvrátil dôvody uloženia pokuty vo výške 10 000 €, ktoré sú uvedené v prvostupňovom rozhodnutí a spočívajú v ignorovaní viacerých výziev a následne aj rozhodnutie o zastavení stavebných prác (rozh. č. 201/Výst.00568-Čť), včasnom neinformovaní stavebného úradu o existencii nájomnej zmluvy s MANTRA SLOVAKIA, s.r.o. a neplnení si povinností podľa § 100 písm. a/ stavebného zákona (kedy sa výkonu štátneho stavebného dohľadu mohla miesto konateľa zúčastniť iná poverená osoba), ako aj v tom, že žalobca sa v minulosti opakovane dopustil takmer totožných porušení stavebného zákona, za čo mu bola uložená pokuta, ktorá však nevedla k náprave. Tieto skutočnosti vyplývajú tiež z výpočtu porušení stavebného zákona, ktorého sa žalobca podľa zistení stavebného úradu a žalovaného dopustil. Žalobca ani v správnom konaní, ani v konaní pred súdom tieto skutočnosti žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil.

Na rozdiel od žalobcu má najvyšší súd za to, že uložená pokuta je riadne odôvodnená jednak rozsahom a tiež povahou protiprávneho (ne)konania žalobcu, ktoré stavebný úrad, aj žalovaný precízne zdokumentovali, vyhodnotili a jasne a zrozumiteľne zapracovali do svojich rozhodnutí. Poukazuje tiež, že pokuta vo výške 10.000 € nepredstavuje ani desatinu pokuty, ktorú zákon za správny delikt, za ktorý bol žalobca uznaný vinným, umožňuje uložiť.

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP, § 250ja ods. 3 OSP), majúci tiež za to, že krajský súd sa dostatočne vysporiadal so žalobnými námietkami postupom, ktorým žalobcu nevytlúčil zo žiadneho úkonu, ani inak nezaťažil konanie vadou, pre ktorú by sa na jeho rozsudok nemohlo hľadiť ako na zákonný.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Vo vzťahu k úspešnému žalovanému zákon neumožňuje súdom v správnom súdnictve túto priznať, okrem ak ide o okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým v tomto konaní nedošlo.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.